

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 159 (2017), Duminica a 4-a după Paști
(a Slăbănogului)

Evanghelia: Ioan 5, 1-15*

În vremea aceea era o sărbătoare a Iudeilor, și Iisus S'a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scaldătoare care se numește pe evreiește Betezda, având cinci pridvoare. În acelea zăcea mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Că un înger al Domnului se pogora din când în când în scaldătoare și tulbura apa; și cel ce intra întâi după tulburarea apei se făcea sănătos de orice boală era ținut.

Și era acolo un om care de treizeci și opt de ani era bolnav. Pe acesta văzându-l Iisus zăcând, și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?” Bolnavul l-a răspuns: „Doamne, om nu am ca să mă arunce în scaldătoare când se tulbură apa; că până merg eu, altul se coboară înaintea mea”. Iisus i-a zis: „Ridică-te, ia-ți patul și umblă!” Și îndată omul s'a făcut sănătos; și și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau Iudeii către cel vindecat: „E sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul”. Iar el le-a răspuns: „Cel care m'a făcut sănătos, El mi-a zis: Ia-ți patul și umblă!” Ei l-au întrebat: „Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul și umblă!?” Dar cel vindecat nu știa cine este; că Iisus Se dăduse la o parte, fiind mulțime în acel loc. După aceasta l-a găsit Iisus în templu și i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ceva mai rău”. Omul s'a dus și le-a spus Iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Fiecare om care ne vine în față este un candidat la iubirea noastră

Părintele Teofil Părăian

Să nu uităm niciodată de om, de omul de lângă noi, mai ales de omul de lângă noi, pentru că **omul de lângă noi este pus anume ca prin el să ne înmulțim iubirea**. Se spune în Pateric – **Sfântul Antonie cel Mare** are cuvântul acesta – că **“de la aproapele vine și viața și moartea. Că dacă folosim pe aproapele, pe fratele, pe Dumnezeu dobândim și dacă greșim fratelui, lui Hristos greșim”**, iar **Cuviosul Ioan Colov** spune că: **“Nimeni nu clădește o casă de la acoperiș în jos, ci de la temelie în sus”**. Și întrebând fiind ce înseamnă acest cuvânt a zis: **“Temelia este aproapele, ca pe el mai întâi să-l folosesc, pentru că de el atârnă toate poruncile lui Hristos”**. Deci, îndreptarea noastră, înaintarea noastră, depășirea de noi înșine este în măsura în care relațiile noastre cu cei din jurul nostru, cu cei apropiați ai noștri, sunt bune. E ceva extraordinar de important și de frumos! Adică să ne raportăm la omul de lângă noi. De altfel, cel mai important om din lumea aceasta pentru fiecare din noi este omul de lângă noi, aproapele nostru, vecinul nostru. **Se zice că mai mult te folosești de un vecin de aproape decât de fratele de departe.**

Putem să ne silim să iubim pe Dumnezeu și pe oameni cât putem noi mai mult și atunci suntem pe calea cea bună, suntem în cuprinsul fericirii, știm să ne coborâm la cel la care trebuie să ne coborâm și știm să-l ridicăm pe cel pe care trebuie să-l ridicăm. Cum se poate face aceasta, o știe numai cel ce iubește. **Să știți că noi cu iubirea față de aproapele suntem foarte deficitari. Nu știu cine ar putea zice că iubește pe aproapele ca pe sine însuși, că urmărește binele aproapelui cum urmărește binele propriu.** Chiar și în familie, nu totdeauna părinții sau copiii sunt dispuși să renunțe la ceva din partea lor ca să se simtă bine cei din jurul lor.

Bineînțeles că aproapele nostru poate fi cineva și foarte departe de noi spațial, dar pe care-l purtăm în noi prin iubire. Și călugărul și mireanul pot să folosească pe aproapele prin fapta bună care i se cere. Degeaba vrei să câștigi pe cineva prin ceva ce nu-ți cere el. Omul are nevoie de noi într-o anumită direcție, pentru o anumită chestiune. Dacă nu-l folosim cum își dorește, nu-l folosim deloc. Mai putem folosi pe aproapele indirect, când acela nu are trebuință de ceea ce am putea face noi pentru el, prin exemplul nostru bun și prin dragoste. (...) **Să ne gândim că și noi avem o scăldătoare în care s-ar putea face minuni, și anume virtutea capabilă de cunoștință, fapta cea bună care se întărește în suflet și care după aceea aduce cunoștința de Dumnezeu – și cunoștința de Dumnezeu este o bucurie.** Să ne gândim că așa cum noi nu avem de multe ori gând înțelept, așa alții nu ne au pe noi în ajutor când am putea să le fim omul de ajutor. Să ne gândim la el. Să ne gândim la binele pe care-l putem face și atunci darul lui Dumnezeu va fi cu noi, Maica Domnului ne va fi ocrotitoare, sfinții ne vor ajuta cu rugăciunile lor, iar Domnul nostru Iisus Hristos

ne va da gândul cel bun care să ne arunce în virtutea capabilă de cunoștință, iar cunoștința cea de la Dumnezeu va fi pentru noi bucurie în toate zilele vieții noastre.

Sunt multe suferințe în această lume care au ca pricină păcatele. **Noi însă nu suntem judecătorii oamenilor, ci suntem ajutătorii oamenilor. Noi trebuie să facem ce a făcut Domnul Hristos. Domnul Hristos nu l-a întrebat despre păcatele lui pe slăbănogul de la Capernaum, nici pe cel de la Vitezda.** N-a discutat viața lui de mai înainte, ci a fost gata să-l ajute și l-a ajutat și pe unul și pe celălalt. Și cu aceasta ne dă un exemplu, să fim și noi binevoitori, să fim ajutători. Nu vom fi vindecători. **Nu suntem în stare să ne vindecăm nici pe noi înșine. Dar avem putere de a mângâia.** Avem putere de a lumina, avem putere de a mângâia pe oamenii din jurul nostru în credință, avem putere de a iubi, avem putere de a ne revărsa iubirea față de aceia care au trebuință de ajutor și pe care îi părăsesc cei mulți.

Nu ezitați unde știți că puteți ajuta cu ceva, unde știți că puteți interveni cu ceva, nu numai dând ceva din mână, ci dând ceva din inimă. Sfântul Isaac Sirul spune că atunci când îi dai cuiva ceva, veselia feței tale să fie mai mare decât darul pe care i-l dai. Să simtă omul că vrei să-l ajuți, că ești alături de el, că nu-l părăsești, ci stai cu bunăvoință față de el.

Despre Maica Tereza din Calcuta se spune că era odată lângă un bolnav și curăța niște răni care miroseau urât. Ea voia să-l ajute pe omul acela care era în necaz și cineva care a trecut pe acolo i-a zis: "Eu n-aș face asta nici pentru un milion de dolari". Și Maica Tereza a răspuns: "Nici eu, pentru un milion de dolari n-aș face, dar pentru Dumnezeu fac!". Asta înseamnă să ai credință, să faci ceva ce n-ai face pentru lumea asta întreagă, dar pentru Dumnezeu faci. Și dacă nu faci, să știi că ești în lipsă cu credința. Dar dacă ai credință biruiești și-l ajuți și pe altul să biruiască.

Când te lauzi și te trufești, împingi pe celălalt în jos. Tu ești ceva și el nu e nimic, sau e neînsemnat față de tine. Te scoți pe tine în sus și pe el îl apeși în jos. **Nu se poate să fim cinstitori de Dumnezeu câtă vreme nu suntem și cinstitori de oameni, mai ales cinstitori ai oamenilor lui Dumnezeu. Nu se poate să-l slujești lui Dumnezeu câtă vreme îi ocolești pe oamenii lui Dumnezeu,** pe oamenii pe care Dumnezeu l-a pus să fie martorii Lui în această viață. (...) Cât privește raportarea la Dumnezeu, la oameni și la noi înșine, în Mântuirea păcătoșilor se spune: **"Față de Dumnezeu să avem inimă de fiu, față de aproapele să avem inimă de mamă și față de noi înșine inimă de judecător"**. Aș zice eu mai bine: **minte de judecător.**

Fiecare om care ne vine în față este un candidat la iubirea noastră. Din clipa în care ne întâlnim cu el, pentru totdeauna, omul de lângă noi este omul cel mai însemnat, este aproapele nostru și fiind aproapele nostru trebuie să fim preocupați pentru binele lui. Un Părinte zicea: **"Dragă, pe om dacă-l iei de bun, bun îl găsești, și dacă-l**

iei de rău, tot pe acela, și rău îl găsești". În Pateric se spune că un boier i-a dat unui sărac o haină, și săracul a luat haina și a vândut-o și a băut-o. Și atunci omul era îngrijorat: „Uite, eu i-am dat-o să se îmbrace și el a vândut-o și a băut-o”, și era nemulțumit și noaptea a avut un vis în care se făcea că i se arăta Domnul Hristos îmbrăcat cu haina pe care el a dat-o săracului și l-a întrebat pe binefăcător: “Cunoști haina aceasta?”. Și el a zis: “Da, Doamne, o cunosc, a mea este!”. Și Domnul Hristos a zis: “Nu te întrista, Eu o port”.

Ei, conștiința aceasta vrea Domnul Hristos să o formeze în viața oamenilor, să avem în considerație faptul că ceea ce facem pentru omul de lângă noi, pentru omul care are trebuință de ajutorul nostru, facem de fapt pentru Mântuitorul și ne va fi de folos la Judecata de Apoi.

Sursa: **Părintele Teofil Părăian**, *Veniți de luați bucurie*, Editura Teognost

Vitamine duhovnicești

Este nevoie să învățăm a ne odihni cugetul

Dacă nu mai putem îndura, trebuie de îndată să ne rugăm lui Dumnezeu: “Doamne, nu pot purta nici neputințele mele, peste măsură m-am împovărat, iar acum m-am încărcat și cu ale aceluia, și cu ale acestora. Nu știu cum să o scot la capăt cu sarcinile mele. Singur nu pot a le plini și, gândind că nici nu am dorit s-o fac, mă îngreuez și mai mult cu aceste cugete. Am dorință, de pildă, să ajut, dar nu am putință; pe alții, însă, socot că nu am dorit a-i ajuta – și atunci mă împovărez și mai mult pe sinemi.”

Iar când ne rugăm Domnului din toată inima, și ne încredințăm Lui, vom fi despovărați, împreună cu toate grijile noastre și ale semenilor – cu alte cuvinte, ni se vor dezlega hamurile care ne țineau. Mai înainte eram cu cugetul legat, iar acum, că ne-am slobozit, am pus toate la picioarele Domnului, ca să le dezlege El. Dacă nu ne vom deprinde să facem astfel, zi de zi ne vom îngreua tot mai mult și mai mult, vom fi mereu tot mai împovărați. Iar într-o bună zi nu vom mai putea vorbi deloc cu semenul nostru. De ce? Vom fi stresați, vom spune: “Te rog, lasă-mă în pace, nu pot nici greutățile mele să le duc – cu atât mai puțin vreuna din grijile tale”. De aceea, este nevoie să învățăm a ne odihni cugetul. Când suntem împovărați, trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu, să-i încredințăm Domnului toate grijile noastre și ale semenilor noștri. Toate problemele mele și problemele tuturor semenilor mei, care sunt mâhniți pentru ceva, pentru slăbiciunile lor – pe toate le încredințez Domnului și Maicii Preasfinte, ca să le dezlege. Iar Domnul și Maica Preasfântă le dezleagă. Eu ce-aș putea face, când când pe mine însumi nu mă pot liniști? Cum să-l ajut atunci pe un altul?

Sursa: **Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița**, *Cum îți sunt gândurile așa îți este și viața*, Editura Predania, București, 2010, p. 165-166